

LA INDEPENDÈNCIA
COM A OBJECTIU
POLÍTIC

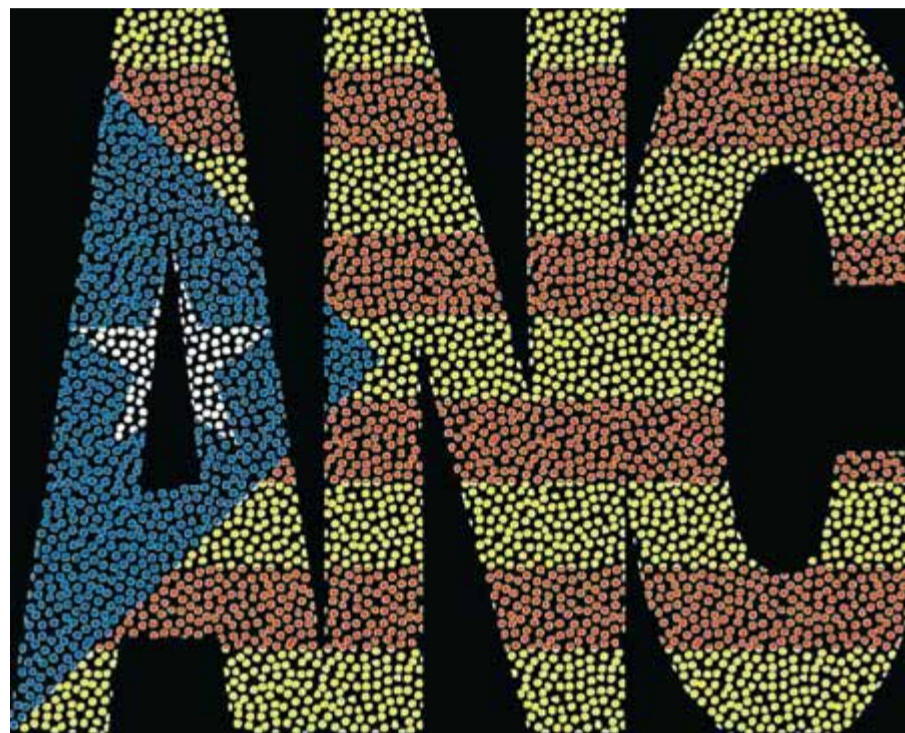
David Duran Gisbert

Doctor en psicologia. Professor
del departament de psicologia
de l'educació de la UAB

Aprendre, per no aturar el procés

Ningú no havia dit que el procés cap a la independència seria fàcil. És veritat que només les coses difícils valen la pena, però també és cert que fins fa poc tot havia anat molt bé, per dues raons. En primer lloc, l'impuls del procés per la societat civil. Especialment, l'Assemblea Nacional Catalana ha convertit la independència en un objectiu polític, superant el simple desig o la ideologia. Un pot ser d'esquerres o de dretes tota la vida, però ha de voler deixar de ser independentista tan aviat com sigui possible. Per aconseguir-ho, l'ANC s'ha dotat de fulls de ruta i ha sabut desplegar una efectiva unitat d'acció des de la diversitat. Persones de múltiples procedències i ideologies han treballat plegades, amb accions de molta complexitat organitzativa i amb un somriure als llavis, tot mostrant, a nosaltres mateixos i al món, la voluntat decidida d'esdevenir un estat. El segon component de l'èxit ha estat el treball combinat dels tres elements imprescindibles del procés. La societat civil organitzada (amb l'ANC i Òmnium al capdavant); les institucions, tant del Parlament amb el Consell Assessor per a la Transició Nacional, com dels ajuntaments amb l'Associació de Municipis per la Independència; i els partits polítics, absolutament necessaris i que, lògicament, s'han vist tots tensats per la situació. Alguns hi afegiríem les mateixes actuacions de l'Estat espanyol i els partits unionistes, però, en tot cas, ja els ho reconixerem quan siguem independents. Sigui com sigui, el procés havia anat més que bé, fins a la resposta a la proposta d'eleccions plebiscitàries del president Mas.

MOLTS VAM QUEDAR ATÒNITS en veure que la proposta, que encaixava prou bé amb els fulls de ruta de l'ANC i del CATN, no era prou debatuda, a porta tancada i tranquil·lament, pels partits. Per contra, vam veure com alguns ni tan sols la consideraven, i com els dos que la negociaven ho van fer de manera que ells mateixos van acabar demanant disculpes. Trist episodi per a qui creu que la política és l'art de negociar i posar-se d'acord. I més, si en són professionals. Però sobretot trist, perquè és difícil entendre que després de l'èxit del

PEP DUIXANS

9-N, els partits favorables a la independència hagin preferit posposar les eleccions al Parlament —clau per superar l'estadi de la mobilització— a les municipals. És part del guió que l'Estat posi traves, però que nosaltres mateixos refredem el procés... Tot sembla indicar que els interessos de partit han prevalgut als interessos del país. Uns no van voler anticipar les eleccions, si no eren clarament extraordinàries, per no concórrer-hi com un fracàs del govern; i altres van prioritzar remuntar els nefastos resultats de les darreres municipals. Sigui com sigui, l'acord no era el que volia cap de

les parts. I la immediata de la convocatòria, que era compartida per tots, no va ser recollida. I això pot haver desil·lusionat part de la societat, no tant en la possibilitat i capacitat que tenim d'assolir la independència, sinó en la confiança en els partits.

CONSTATADES LES DIFICULTATS, ben segur que lògiques i raonables, que poden tenir els partits sobiranistes a posar-se d'acord (i això que la cosa encara no ha començat!), cal buscar suports que els tornin a l'altura del moment històric. Aquests suports només poden provenir de les altres peces del procés, abans que també se'n ressentin. En aquest sentit, la iniciativa de l'ANC de proposar un acord a les formacions locals que concorren a les eleccions municipals és molt valuosa. No només per assegurar un bon resultat de les opcions sobiranistes, evitant que l'element institucional s'afebleixi; i perquè els sectors de l'ANC no afilerats amb partits prenguin part activa de la campanya recomanant les llistes que es comprometin amb el procés, sinó, sobretot, com a assaig d'una via que ajudi els partits a concórrer al 27-S de la forma més unitària possible, que converteixi unes simples eleccions autonòmiques, per més anticipades que siguin, en l'antecamera de la independència.

La iniciativa de l'ANC de proposar un acord a les formacions locals que concorren a les eleccions municipals és molt valuosa

De set en set

Josep M. Pasqual

Ainaud

Llegeixo al diari *La Vanguardia* d'ahir una notícia signada per la redactora Meritxell M. Pauné en què informa que la biblioteca de Sagrada Família (a Barcelona) ja rep el nom de Josep Maria Ainaud de Lasarte. És freqüent, si bé també hi ha molts casos contraris, que les biblioteques, i també les escoles, instituts i universitats rebin el nom d'una persona il·lustre, ja desapareguda, vinculada a la cultura del país i al país mateix. I el fet d'associar el nom d'una persona al d'una institució, més enllà d'un simple homenatge pòstum, a mi em sembla que té un valor afegit: el de provocar una certa inquietud intel·lectual en les noves generacions sobre la memòria històrica i els seus protagonistes.

M'agradaria pensar que a partir d'ara, algunes persones que no van conèixer Ainaud, o d'altres que el recorden però que no conserven o no van adquirir mai un coneixement profund sobre ell i la seva obra, tindran l'oportunitat de satisfer la curiositat, si ho volen. Em refereixo molt en concret als usuaris de la biblioteca Sagrada Família-Josep Maria Ainaud de Lasarte. Duen que el nom no fa la cosa; no n'estic del tot convençut. Més aviat em sembla que alguns d'aquests usuaris reaccionaran positivament, es preocuparan per saber quelcom sobre el nom i descobriran la cosa: la trajectòria d'un home savi i bo al servei de Catalunya en temps difícils.

Vaig tenir la sort de fer relació amb Ainaud a mitjans dels anys vuitanta, amb motiu de la publicació al diari *El Correo Catalán* dels fascicles *Històries de la clandestinitat*, dels quals érem coautors el periodista Xavier Duran i jo mateix, amb Ainaud exercint com un dels principals assessors, al costat d'Albert Manent, Jaume Sobrequès i altres. Des d'aleshores i fins al moment de la mort, l'agost de l'any 2012, vaig aprendre que un país necessita referents. Perquè, essencialment, Ainaud era un referent, dotat d'una ment enciclopèdica, d'un tracte exquisit i d'un patriotisme de pedra picada. I també tocat pel sentit de l'humor. Una veu equilibrada que, si escolteu bé, segur que podreu percebre en el silenci de la biblioteca.

EN
SÍSIF

Jordi Soler

